

Dr. Štefan Moys:

Výťah z rozhodnutí Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Kedže súd prvej stolice na základe § 32. Trpp. nov. odmietol zmätočnú sťažnosť resp. jej prevedenie, vtedy preskúmanie sťažnosti podanej proti odmietajúcemu usneseniu padá do oboru pôsobnosti toho súdu, do jehož pôsobnosti patrí preskúmanie zmätočnej sťažnosti.

Najvyšší súd takto sa usnesol:

Rekurs obžalovaného oznamený proti usneseniu sedrie zo dňa 18. apríla 1922. č. B 29/54-1919 sa zamieta.

Dôvod:

Súdna tabula svojím právooplatným usnesením zo dňa 11. mája 1922. čís. B 1556/56-1922 zamieta výšuvedenú sťažnosť. Najvyšší súd ale považuje toto usnesenie súdnej tabule za neplatné, lebo Najvyšší súd nechce sa odchýliť ani v tomto prípade od tej stálej súdnej praxe, dľa ktorej po kiaľ súd prvej stolice na základe § 32. Trpp. nov. odmietol zmätočnú sťažnosť poťažne jej prevedenie, vtedy preskúmanie sťažnosti podanej proti odmietajúcemu usneseniu padá do oboru pôsobnosti toho súdu, do oboru pôsobnosti ktoror patrí preskúmanie zmätočnej sťažnosti. V tomto prípade preskúmanie zmätočnej sťažnosti padá do oboru pôsobnosti Najvyššieho súdu, preto súdna tabula nebola oprávnená k preskúmaniu hore uvedeného rekursu. Najvyšší súd nemôže sa odchylovať od výšuvedeného právneho stanoviska, lebo ten doslovny výklad nariadenia odst. 3. § 378. Trpp., že súdna tabula má preskúmať usnesenia sedrie a porotného súdu, tedy že ona má preskúmať i rekurs oznamený proti tomu usneseniu sedrie, ktorým zmätočná sťažnosť poťažne jej prevedenie boly odmietnuté, by viedol k takým následkom, ktoré vyvolať zákonodárca bezpochybne nechcel. A sice vzhľadom na to, že dľa § 425. Trpp. zmätočné sťažnosti môžu byť oznamené čiastočne u odvolacieho súdu a čiastočne u súdu prvej stolice, nakoľko súdna tabula by bola oprávnená v prípade bodu 4. § 426. Trpp. na preskúmanie rekursu, oznameného proti usneseniu sedrie zmätočnú sťažnosť odmietajúcemu, vtedy v tej istej veci dotyčne tej istej právnej otázky mohly by byť vynesené protirečiace usnesenia, poneváč nakoľko súdna tabula by bola tiež odmietla nejakú zmätočnú sťažnosť, ktorá bola oznamená priamo u súdnej tabule, Najvyšší súd by mal preskúmať rekurs podaný proti odmietajúcemu usneseniu súdnej tabule, a možno by ináč riešiť tú istú právnu otázku. V horeuvedenom prípade možné by bolo i to, že by súdna tabula potvrdívšia odmietajúce usnesenie sedrie týmto svojim usnesením vylučovala opravný prostriedok proti vlastnému rozsudku. V prípadoch oznamených v bod. 1. a 6. § 426. Trpp. ale súdna tabula s konečnou platnosťou by preskúmala na oznamenú zmätočnú sťažnosť vzťahujúce sa usnesenie sedrie v takej záležitosti, preskúmanie ktorej vôbec nepadá do oboru pôsobnosti súdnej tabule. Konečne vzhľadom na to, že dľa § 378. Trpp. proti usneseniu súdenj tabule opravný prostriedok by bol

vylúčený, vo všetkých výšuvedených prípadoch súdna tabula iby mala právo záväzne prehlásif, že Najvyšší súd má preskúmať niektorú zmätočnú sfažnosť, poneváč tátó nebola opozdená. Všetky tieto účelu a smyslu zákona sa protiviac následky odôvodňujú obmedzujúci výklad odst. 3. § 378. Trpp. v tom smysle, že nakoľko súd prvej stolice na základe § 32. Trpp. nov. odmieta zmätočnú sfažnosť pofažne jej prevedenie, vtedy preskúmanie rekursu (sfažnosti) oznámeného proti odmietajúcemu usneseniu spadá do oboru pôsobnosti toho súdu, do oboru pôsobnosti ktorého patrí preskúmanie zmätočnej sfažnosti. Najvyšší súd považoval toto právne stanovisko za správne tým viac, lebo to nariadenia odst. 3. § 32. Trpp. nov., že zmätočná sfažnosť, ktorá nebola odmiennutá, má byť predložená s odôvodnením a s ostatnými spisy k Najvyššiemu súdu, keď uplynula pre všetky oprávnené osoby lehota k ohlášeniu a odôvodneniu, — prípustí tiež ten výklad, že spisy majú byť predložené k Najvyššiemu súdu i vtedy, keď proti usneseniu, ktorým súd prvej stolice odmiestnil zmätočnú sfažnosť pofažne jej prevedenie, bol rekurs ohlášený.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd vo svojom obore pôsobnosti preskúmal rekurs podaný obžalovaným proti tomu usneseniu sedrie, ktorým prevedenie zmätočných sfažností bolo odmiennuté a dľa odst. 4. § 379. Trpp. zamietnul rekurs, lebo z dôvodov správnych uvedených v napadnutom usnesení sedrie, Najvyšší súd uznal, že sedria správne odmieta prevedenie zmätočných sfažností.

(Č. Kr. III. 449./22. z 26. apríla 1924.)

Krádež, spáchaná na spoločnom manželskom majetku.

Najvyšší súd vyniesol tento

r o z s u d o k :

Z dôvodu zmätočnosti v § 385. č. 1. a) Trpp. uvedeného z úradnej povinnosti zrušujú sa rozsudky obidvoch nižších súdov, pokiaľ nimi bol obžalovaný uznaný vinný zločinom krádeže, spáchanej na škodu svojej manželky odcudzením kabátu a skrine a obžalovaný osloboďuje sa na základe 1. odst. § 326. Trpp. zpod obžaloby, pozdvihnutej proti nemu v tomto smere.

D o v o d y :

Najvyšší súd, preskúmávajúc túto trestnú vec, presvedčil sa, že rozsudky nižších súdov v tej časti, v ktorej obžalovaný bol odsúdený pre zločin krádeže, sú dotknuté zmätočnosťou podľa § 385. č. 1. a) Trpp.

Obžalovanému bolo kladené za vinnu, že odcudzil svojej manželke kabát a škrinu.

Čo sa týka kabátu bolo ustálené, že keď obžalovaný udrel svoju manželku po ruke a kabát spadol jej na zem, obžalovaný sobral kabát a vravel, že vezme ho domov a aby manželka preň došla. Manželka na začiatku súhlasila, potom však volala obžalovanému, aby jej dal kabát nazpäť. Obžalovaný však odniesol kabát a ponechal v hostinci J. P., ktorý podržal kabát preto, že obžalovaný nezaplatil za vypitú pálenku.

Tento skutkový stav nedáva základu pre záver, že obžalovaný mal úmysel privlastniť si kabát svojej manželky, a to tým menej, lebo medzi obžalovaným a jeho manželkou bol spor pre to, že ho manželka opustila, ďalej lebo nie je vylúčený záver, že obžalovaný vzal kabát z pomstvy. Proti úmyslu o odcudzení svedčí aj to, že hostinský podržal kabát len pre nepatrny obnos, ktorý nebol v žiadnom pomere s hodnotou kabátu.

Čo do skríne bolo sice ustálené, že manželka obžalovaného sama si ju nadobudla svojou prácou. Na druhej strane však z ustálení nižších súdov vysvitá, že tato škríňa bola užívaná vo spoločnej domácnosti obžalovaného a jeho manželky. Obžalovaný hajil sa tým, že skrín považoval za spoločný majetok svoj a manželky a že predal ju preto, lebo manželka sobrala iné predmety.

Keď sa berie v úvahu to, že podľa pravidiel občianskeho práva o majetkových predmetoch manželov platí domnenka, že sú spoločným majetkom, najmä keď ako nabytok slúžia ku spoločnému užívaniu, a že v prípade rozviazania manželstva manžel má právny nárok na polovicu spoluadobudnutého majetku, nemožno bez všetkého vylúčiť toho, že obžalovaný predajúc spoločnú skrín, pokračoval dobromyseľne v tom presvedčení, že vykonáva svoje právo, a to tým viac, keď manželka opustila spoločnú domácnosť bez súhlasu obžalovaného a bez predošlého pokonania o spoločnom majetku. Dobromyseľnosť však vylučuje tiež zlý úmysel, potrebný ku spáchaniu krádeže.

Pre nedostatok tohto úmyslu nemožno tu hovoriť o krádeži.

Sobranie kabátu a skríne nebolo trestným činom.

Nižšie súdy sa preto mýlili (§ 385. č. 1. a) Trpp.), keď v tomto smere uznaly obžalovaného vinným.

Preto Najvyšší súd na základe posl. odst. citovaného § a prvého odst. § 33. Trpp. nov. zrušil rozsudky nižších súdov v tejto časti a oslobodil obžalovaného zpod obžaloby pre krádež.

(Č. Zm III 257/24. zo dňa 22. mája 1924).

JUDr. J. Kotyza:

Zásadní rozhodnutí Nejv. voj. soudu.

Branec patřící podle branného zákona a prováděcích nařízení do zálohy a náležející též k povolaným ročníkům byl povinen v mobilisaci vojenskou službu nastoupiti, i když jeho převod do zálohy nebyl ještě interně proveden.

Soud I. stolice zprostil obžalovaného přečinu dle § 50. bran. zák., maje za to, že se mobilisační vyhláška z roku 1921 na obžalovaného nevztahovala, ač náležel k mobilisovanému ročníku 1892, ježto mobilisační vyhláška se vztahovala pouze na mužstvo v záloze a obžalovaný osobou takovou nebyl, náležejí dle výnosu MNO pres. č. 7526/18 ku vojnám na trvalé dovolené, jichž se mobilisační vyhláška netýkala.

Tento názor soudu jest však mylným. Z ustanovení § 2. bran. zák. z roku 1920 plynne, že branná povinnost počíná se rokem, v némž občan